

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/9/2019
Identifikačné číslo spisu: 7003899834
Dátum vydania rozhodnutia: 21.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7003899834.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v spore žalobcu 1/ VENUS PROJECT Slovakia, s r. o., so sídlom Limbová 451/3, 900 91 Limbach, IČO: 31 342 841, žalobcu 2/ Mgr. Ing. V. M., bytom Y. a žalobkyne 3/ Z. M., bytom Y., proti žalovanému 1/ VASK.SK, s. r. o. (do 20. 07. 2009 podnikajúceho pod obchodným menom AUP, s. r. o.), so sídlom Technická 5, 821 04 Bratislava, IČO: 35 730 269, žalovanému 2/ BANSKÉ PROJEKTY, s. r. o., so sídlom Miletičova 23, 821 09 Bratislava, IČO: 31 396 828, zastúpenému advokátom Doc. JUDr. Jurajom Špirkom, CSc., so sídlom Aténska 11, 040 13 Košice, žalovanému 3/ JUDr. Alexander Farkašovský, so sídlom Vodná 3, 040 01 Košice, správca konkurznej podstaty úpadcu INSTA Investment, s.r.o., so sídlom Letná 45, 040 01 Košice, IČO: 31 369 057 a žalovanému 4/ Správa katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, so sídlom Ružová dolina 27, 821 09 Bratislava, o vyslovenie neúčinnosti právnych úkonov, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/71/2013-838 z 27. augusta 2015, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ o d m i e t a .
- II. Žalovanému 3/ n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom č. k. 4Cbs/9/2003-804 z 20. augusta 2013 zastavil konanie proti žalovanému 1/ AUP, s. r. o., Bratislava, zamietol žalobu proti žalovanému 3/ a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobcovia 1/, 2/ a 3/ sa domáhali určenia neúčinnosti zmluvy o predaji časti podniku, uzavretej dňa 25. 02. 1999 medzi žalovaným 1/ ako kupujúcim a úpadcom INSTA Investment, s. r. o., Košice (ďalej aj „úpadca“) ako predávajúcim a neúčinnosti záložnej zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, uzavretej dňa 14. 02. 2001 medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/. Ďalej sa domáhali vrátenia nehnuteľnosti - Polyfunkčný dom GLÓRIA - ALBA Bratislava, nachádzajúcej sa na parcele č. XXXXX/XX, zapísanej na LV č. XXXX, kat. územie I., Katastrálny úrad Z., Správa katastra Z. do konkurznej podstaty úpadcu. Žalobu odôvodnili tým, že žalovaný 1/ a úpadca konali s cieľom zmarenia vymožitelnosti práva veriteľov úpadcu a získali bezdôvodné obohatenie na základe fiktívnych práv a simulovaných právnych úkonov, ktoré boli urobené 3 roky pred vyhlásením konkurzu, čím z

konkurznej podstaty úpadcu bol prevedený majetok v objeme minimálne 83 500 000,-- Sk. Vyššie uvedené zmluvy boli podpísané osobami, ktoré vystupovali súčasne ako spoločníci a aj konatelia spoločnosti AUP, s. r. o. a INSTA Investment, s. r. o., pričom predmetné nehnuteľnosti odpredali za podhodnotenú cenu. Okrem toho uviedli, že žalobu o určenie neúčinnosti právnych úkonov podali aj z dôvodu nečinnosti žalovaného 3/ ako správcu konkurznej podstaty úpadcu, ktorý nekonal v záujme ochrany práv veriteľov úpadcu.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že skorším rozsudkom č. k. 4Cbs/9/2003-581 z 11. apríla 2008 žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovia považovali predmetné zmluvy za absolútne neplatné právne úkony, uzavreté v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, ako aj so zásadami poctivého obchodného styku, avšak za právne neúčinný môže byť vyhlásený iba platný právny úkon. Žalobcovia v konaní netvrdili žiadne skutočnosti svedčiacie o neúčinnosti týchto právnych úkonov podľa ustanovenia § 15 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKV“). O odvolaní žalobcov proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2Obo/34/2011-663 z 27. marca 2012, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie proti žalovanému 2/ a žalovanému 4/ z dôvodu ich chýbajúcej pasívnej vecnej legitímácie, keďže títo nemohli mať z predmetných právnych úkonov prospech. Vo vzťahu k žalovaným 1/ a 3/ odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Po zrušení rozsudku č. k. 4Cbs/9/2003-581 súd prvej inštancie postupoval v zmysle usmernenia odvolacieho súdu v rozhodnutí č. k. 2Obo/34/2011-663 a podľa pokynov odvolacieho súdu zisťoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobcov 1/ a 2/. Zistil, že žalobca 2/ nie je v konkurznom konaní úpadcu INSTA Investment, s. r. o., veriteľom, pretože jeho postavenie veriteľa podľa ustanovenia § 23 ods. 2 ZKV zaniklo tým, že jeho pohľadávka bola správcom konkurznej podstaty úpadcu popretá, pričom žalobca 2/ po tom, ako podal žalobu o určenie pravosti pohľadávky, nezaplatil súdny poplatok a konanie bolo zastavené. Z tohto dôvodu žalobca 2/ nie je aktívne vecne legitimovaný v predmetnom konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov, keďže domáhať sa určenia neúčinnosti právnych úkonov v konkurznom konaní môže iba konkurzný veriteľ, ktorým žalobca 2/ nie je.

4. Žalobca 1/ si prihláškou z 18. 01. 2002 prihlásil na konkurznom súde svoju pohľadávku vo výške 5 289,-- Sk ako pohľadávku druhej triedy, ktorú mu postúpil veriteľ úpadcu TBG BEMIX, a. s., Stará Ivánska cesta 7, Bratislava. Táto pohľadávka vyplýva z platobného rozkazu Okresného súdu Košice I č. k. 1Rob/2615/00. Žalovaný správca konkurznej podstaty úpadcu (žalovaný 3/) nepreukázal svoje tvrdenie, že žalobcovi 1/ bola jeho prihlásená pohľadávka 5 289,-- Sk vyplatená v konkurznom konaní. Súd prvej inštancie preto v konaní ďalej zisťoval dôvodnosť žaloby žalobcu 1/ proti žalovaným. Poukázal na ustanovenie § 16 ods. 2 ZKV, v zmysle ktorého právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech. Pasívne vecne legitimovaným v konaní o určenie, že právny úkon úpadcu je voči konkurzným veriteľom odporovateľný, a teda ukracuje uspokojenie ich pohľadávky v konkurznom konaní, je ten, kto získal z tohto právneho úkonu prospech. Podľa tvrdenia žalobcov, prospech z tohto právneho úkonu mal získať kupujúci predmetnej nehnuteľnosti, t. j. obchodná spoločnosť AUP, s. r. o., Bratislava. Aktívne vecne legitimovaným preto nie je predávajúci - úpadca INSTA Investment, s. r. o. a ani jeho ustanovený správca konkurznej podstaty, ktorým je JUDr. Alexander Farkašovský (žalovaný 3/). S poukazom na uvedené súd prvej inštancie žalobu proti žalovanému 3/ zamietol.

5. Vo vzťahu k žalovanému 1/, t. j. obchodnej spoločnosti AUP, s. r. o., Bratislava, súd prvej inštancie zistil, že uvedená spoločnosť (ako kupujúci predmetného majetku) bola z obchodného registra vymazaná na základe dobrovoľného výmazu dňa 11. decembra 2009, pričom zrušená bola bez likvidácie zlúčením s obchodnou spoločnosťou LuxSana international, s. r. o., Pezinok, ktorá sa stala jej univerzálnym právnym nástupcom. Následne obchodná spoločnosť LuxSana international, s. r. o., Pezinok, bola dobrovoľne vymazaná z obchodného registra dňa 22. 12. 2009, pričom predtým bola zlúčená s ďalšou obchodnou spoločnosťou OFC managing, s. r. o., Bratislava, IČO: 35 918 144, ktorá následne bola vymazaná z obchodného registra na základe dobrovoľného výmazu dňa 21. 01. 2010 s tým, že zrušená

bola

bez likvidácie zlúčením so spoločnosťou Mundo, s. r. o., Bratislava, IČO: 35 871 750. Následne obchodná spoločnosť Mundo, s. r. o., Bratislava, bola ex offo vymazaná z obchodného registra dňa 31. 07. 2012 bez právneho nástupcu. Z uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný 1/ zanikol bez právneho nástupcu, nie je spôsobilým účastníkom tohto konania podľa ust. § 19 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a keďže nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, súd prvej inštancie konanie proti žalovanému 1/ zastavil (ust. § 104 ods. 1 OSP).

6. Z výpisu LV č. XXXX vyplýva, že vlastními predmetnej nehnuteľnosti, t. j. vlastními jednotlivých bytov a nebytových priestorov je niekoľko desiatok fyzických osôb, štátnych orgánov a právnických osôb. Žalovaný 1/ a ani žiadny z jeho právnych nástupcov nie je vedený ako vlastník bytov a nebytových priestorov v predmetnom obytnom polyfunkčnom dome. Žalobca ako „dominus litis“ (pán sporu) bol jediným oprávneným v sporovom konaní určiť okruh účastníkov konania na strane žalovaného. Žalobca 1/ ako aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní však žalobu voči súčasným vlastníkom do rozhodnutia súdu nerozšíril, pričom súd nemal poučovaciu povinnosť voči žalobcovi v tom smere, kto je súčasným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, pretože podľa ust. § 5 ods. 1 OSP má súd poučovaciu povinnosť vo vzťahu k účastníkom konania, len pokiaľ ide o ich procesné práva a povinnosti, nie však, pokiaľ ide o hmotné práva. Kto je pasívne vecne legitimovaný v konaní, je otázka hmotnoprávna, a nie otázka procesná. Navyiac, je na vôli žalobcu, či sa rozhodne v konaní o neúčinnosť právneho úkonu žalovať aj ďalších vlastníkov predmetnej nehnuteľnosti, keďže podmienky odporovateľnosti právneho úkonu ďalších vlastníkov sú iné, ako u prvého nadobúdateľa nehnuteľnosti od úpadcu.

7. Súd prvej inštancie nevyhovел návrhu žalobcov na vykonanie ďalšieho dokazovania výsluchom viacerých svedkov z dôvodu, že žalobca 2/ nie je v konaní vecne pasívne legitimovaný a konanie proti žalovanému 1/, ktorý nie je spôsobilým účastníkom konania, bolo zastavené, z čoho je zrejmé, že výsluch navrhnutých svedkov by nemohol nič zmeniť na rozhodnutí súdu o zamietnutí žaloby a zastavení konania.

8. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 OSP. V konaní úspešnému žalovanému 3/ nepriznal náhradu trov konania z dôvodu, že tento si náhradu trov konania ani neuplatnil.

9. O odvolaniach žalobcov 1/, 2/ a 3/ rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 2Obo/71/2013-838 z 27. augusta 2015 tak, že odvolanie žalobkyne 3/ odmietol, rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 20. augusta 2013, č. k. 4Cbs/9/2003-804 potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

10. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie úplne a správne zistil skutkový stav veci, vykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Žalobkyňa 3/ nepodala v lehote (ust. § 204 ods. 1 OSP) odvolanie proti predchádzajúcemu rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba aj proti nej zamietnutá, v dôsledku čoho predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie je vo vzťahu k žalobkyni 3/ právoplatný. Z uvedeného dôvodu odvolací súd odvolanie žalobkyne 3/ odmietol podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ OSP. Odvolacia námietka žalobcov, týkajúca sa odňatia možnosti konať pred súdom žalobkyni 3/, nie je preto dôvodná. V danom prípade nie je možné posudzovať „spoločenstvo“ účastníkov na strane žalobcu v zmysle ust. § 91 ods. 2 OSP, ale podľa špeciálnej úpravy postavenia žalobcov ako veriteľov úpadcu v konkurznom konaní v zmysle ust. § 25 ods. 1 ZKV. Konanie proti žalovaným 2/ a 4/ bolo zastavené predchádzajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, rozhodnutie v tejto časti bolo následne potvrdené rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 14. mája 2012 a nadobudlo právoplatnosť.

11. Odvolací súd uviedol, že ak správca konkurznej podstaty alebo konkurzný veriteľ v konkurznom konaní zistí, že na základe právneho úkonu dlžníka nastal úbytok majetku úpadcu, ktorý vedie k

ukráteniu pohľadávok veriteľov, môže sa domáhať určenia neúčinnosti týchto úkonov voči konkurzným veriteľom. Musí sa však jednať o dlžníkove právne úkony podľa § 15 ods. 2 až 6 ZKV, ktoré ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa. Dôsledkom úspešnosti odporovateľnosti je neúčinnosť právnych úkonov voči konkurzným veriteľom za predpokladu splnenia zákonom stanovených podmienok v zmysle § 15 ZKV. Právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech. Právo odporovať právnomu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dohodli odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom alebo právnym nástupcom; proti tretím osobám len vtedy, ak im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu proti ich predchodcovi (ust. § 16 ods. 2, 3 ZKV).

12. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne zistil, že žalovaný 1/ bol z obchodného registra ex offio vymazaný dňa 31. 07. 2012 bez právneho nástupcu. Keďže nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania (§ 19 OSP) je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, súd prvej inštancie správne postupoval, keď konanie proti žalovanému 1/ zastavil. Konštatoval tiež, že majetok získaný žalobcami odporovanými právnymi úkonmi nadobudli fyzické a právnické osoby, ktoré nie sú účastníkmi konania. Súd prvej inštancie bol viazaný žalobným návrhom, ako aj okruhom účastníkov vymedzeným žalobcami, a nemal preto možnosť a ani oprávnenie meniť jednoznačne špecifikovaný petit a okruh účastníkov (§ 79 OSP).

13. Súd prvej inštancie tiež správne konštatoval chýbajúcu aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu 2/, ktorý stratil postavenie konkurzného veriteľa úpadcu po popretí ním uplatnenej pohľadávky správcom konkurznej podstaty a zastavení konania o určenie pravosti tejto pohľadávky. Správne tiež poukázal na to, že v zmysle vyššie citovanej právnej úpravy pasívne vecne legitimovaným v konaní o určenie, že právny úkon úpadcu je voči konkurzným veriteľom právne neúčinný a ukracuje uspokojenie pohľadávky v konkurznom konaní, je ten, kto mal z tohto právneho úkonu prospech. Opodstatnene potom zamietol žalobu z dôvodu chýbajúcej pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 3/, keďže pasívne vecne legitimovaným nie je predávajúci, ktorým bol úpadca INSTA Investment, s. r. o., a rovnako ním nie je ani jeho správca konkurznej podstaty.

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 219 OSP. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému 3/ nepriznal náhradu trov konania z dôvodu, že mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ spoločné dovolanie (ďalej len „dovolanie“) v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolačný súd“) rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie odvolaciemu súdu, prípadne Krajskému súdu v Košiciach ako súdu prvej inštancie a dovolaťelom priznal trovy dovolacieho konania.

16. Dovolatelia poukázali na to, že rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať jeho postup, zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) a medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách. Ide najmä o garancie obsiahnuté v práve na spravodlivý proces, na kontradiktórne konanie a rovnosť zbraní (čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Dovolatelia namietali, že súd prvej inštancie im nedoručil všetky vyjadrenia protistrán pred rozhodnutím vo veci samej, hoci obsahovali právnu argumentáciu a pred rozhodnutím súdu dňa 20. augusta 2013 tak nemali možnosť vyjadriť sa k nim v primeranej lehote a ovplyvniť rozhodnutie súdov vo svoj prospech. Súdy konali v rozpore s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva (viď Hudáková a spol. proti Slovensku, 2010, Trančíková proti Slovensku, 2015), čím došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivá prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, pretože doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na

spravodlivý proces, s čím sa súde oboch inšancií ústavne konformným spôsobom nevysporiadali a zaťažili konanie vadou, v dôsledku čoho odvolacie konanie nie je možné považovať za spravodlivé a dovolateľom bola odňatá možnosť konať pred súdom (ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP).

17. Dovolatelia ďalej namietali, že postupom súdu prvej inšancie, ako aj odvolacieho súdu došlo k odňatiu možnosti dovolateľom riadne konať pred súdom aj v dôsledku nedostatočného, nepresvedčivého, arbitrárneho a ústavne nekonformného odôvodnenia rozhodnutia. K predmetu konania a dokazovania vo veci samej obidva súde pristupovali až príliš formalisticky, tendenčne, čoho dôkazom je aj arbitrárne odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s tým, že žalobca 1/ (ďalej aj „dovolateľ 1/“) si do konkurzného konania prihlásil judikovanú pohľadávku na podklade právoplatného a vykonateľného uznesenia Okresného súdu Košice I č. k. 30Cb 404/01-27, ktorú prvá správkyňa konkurznej podstaty JUDr. Blanka Nagyova dňa 28. 01. 2001 uznala v celom rozsahu a zaradila ju do prvej triedy. S odkazom na ust. § 7 v spojení s § 23 ods. 3 a 5 ZKV bol povinný podať incidenčnú žalobu v zákonom stanovenej lehote práve správca konkurznej podstaty úpadcu (JUDr. A. Farkašovský), ktorý na prieskumnom pojednávaní poprel vykonateľnú a uznanú pohľadávku, a nie dovolateľ 1/. Za bezbrehé preto považuje tvrdenie odvolacieho súdu, že dovolateľ 1/ mal po popretí pohľadávky zo strany nového správcu konkurznej podstaty JUDr. A. Farkašovského podať incidenčnú, resp. určovaciu žalobu, čo odporuje princípu právneho štátu a legitímneho očakávania, teda čl. 1 ods. 1 a čl. 2 Ústavy SR a je z ústavno-právneho hľadiska neudržateľné a neakceptovateľné, vykazuje znaky tendenčnosti a neprípustnej svojvôle a je krajne zmätočné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

19. Podľa názoru dovolateľov, odvolací súd sa nevysporiadal so skutkovým stavom veci a rozhodovacou praxou súdov, vrátane Ústavného súdu SR, keď nekonal a nerozhodol v súlade so zásadou „iura novit curia“ a neznalosťou/obchádzaním ZKV a judikatúry vyšších súdov odignoroval stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky zo 17. 06. 1998, Cpjn 19/08 v zmysle ktorého: „Pre záver, či ide o pohľadávku priznanú právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, je rozhodujúci stav v dobe vyhlásenia konkurzu.“, čím neprípustne zaťažil konanie vadou. Ďalej poukázali na publikáciu M. Ďuricu, Zákon o konkurze a vyrovnaní, r. 2001, str. 183 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/174/98 z 19. novembra 1998, z ktorého vyplýva: „Ak správca poprie vykonateľnú pohľadávku, musí toto stanovisko uplatniť podľa povahy pohľadávky na súde alebo príslušnom správnom orgáne v lehote určenej súdom (§ 23 ods. 3, ods. 5 ZKV). Pri zmeškaní lehoty určenej súdom sa táto pohľadávka považuje za nespornú“. Postup súdu, ktorý náležite neodôvodnil súdne rozhodnutie, má za následok odňatie možnosti dovolateľom riadne konať pred súdom prvej inšancie, ako aj odvolacím súdom, byť riadne vypočutý a vyjadriť sa ku všetkým návrhom a dôkazom protistrany do vyhlásenia dokazovania za skončené.

20. K dovolaniu žalobcov 1/ a 2/ zaslal žalovaný 3/ písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že dovolanie považuje za nedôvodné, keďže sa nezakladá na relevantných tvrdeniach. Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inšancie, ako aj odvolacieho súdu, ktorý potvrdil prvoinštančný rozsudok, ktorým bola žaloba proti žalovanému 3/ zamietnutá z dôvodu jeho chýbajúcej pasívnej vecnej legitímácie. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov 1/ a 2/ zamietol.

21. K vyjadreniu žalovaného 3/ zaslali žalobcovia 1/ a 2/ vyjadrenie, v ktorom uviedli, že vyjadrenie žalovaného 3/ je právne irelevantné a navrhli podanému dovolaniu v celom rozsahu vyhovieť. Uviedli, že z majetkovej podstaty úpadcu bol vytunelovaný majetok, keďže konkurzný súd si riadne neplnil povinnosti, vyplývajúce mu z ust. § 12 ZKV, nakoľko riadne nevykonával dohľad nad činnosťou žalovaného 3/. V prípade odmietnutia dovolania navrhli, aby im bol vrátený súdny poplatok za dovolanie.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie žalobcov 1/ a 2/ bolo podané na poštovom úrade dňa 13. novembra 2015. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (zákon č. 99/1963 Zb.). Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania v zmysle ust. § 470 ods. 4 CSP, po zistení, že dovolanie podali včas strany sporu, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané, a ktoré spĺňajú podmienky podľa § 241 ods. 1 OSP (žalobcom 1/ je právnická osoba, ktorej štatutárnym zástupcom, ktorý za ňu koná, je Mgr. Ing. V. M., ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa a žalobcom 2/ je fyzická osoba - Mgr. Ing. V. M.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

24. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júnom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236 a nasl. OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalobcovia podali dovolanie.

25. Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 OSP, dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

26. V preskúmvanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 OSP je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa odseku 3 vyššie citovaného ustanovenia, je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 OSP.

27. S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenie možno konštatovať, že dovolateľmi podané dovolanie nie je prípustné, pretože smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky uvedené v ustanovení § 238 OSP.

28. Dovolanie by tak bolo prípustné iba vtedy, ak by konanie, v ktorom bol napadnutý rozsudok vydaný, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v ust. § 237 ods. 1 OSP. Citované zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak je konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, t. j. ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

29. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 OSP prihliada dovolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale aj z úradnej povinnosti podľa ust. § 242 ods. 1 OSP. V prípade, ak dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, aj keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

30. Dovolatelia v dovolaní nenamietali žiadnu vadu konania majúcu za následok prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ OSP a existenciu takejto vady nezistil z úradnej moci (ex offio) ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

31. Dovolatelia v dovolaní výslovne namietali vadu konania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP

tvrdiac, že postupom súdov im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Túto vadu videli v tom, že odôvodnenie rozsudkov súdu prvej a druhej inštancie je nedostatočné, nepresvedčivé a arbitrárne, a tiež v tom, že zo strany súdov im neboli doručované všetky vyjadrenia protistrán, hoci obsahovali právnu argumentáciu, a to ani pred rozhodnutím vo veci dňa 20. augusta 2013, v dôsledku čoho dovolatelia nemali možnosť sa k nim v primeranej lehote vyjadriť a ovplyvniť tak rozhodnutie súdov vo svoj prospech.

32. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP sa chápal taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznával za účelom ochrany jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov. Zo znenia zákona „ak sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom“ vyplýva, že následok v podobe znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania musí byť v príčinnej súvislosti s nesprávnym procesným postupom súdu, teda s porušením procesných predpisov upravujúcich konanie pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom dáva ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ OSP do súvislosti výslovne s faktickou činnosťou súdu, a nie s rozhodnutím súdu, alebo s jeho odôvodnením.

33. Právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na spravodlivú súdnu ochranu podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru a článku 46 ods. 1 Ústavy SR (sp. zn. II. ÚS 383/06).

34. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

35. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

36. Štruktúru odôvodnenia rozsudku rámcovo upravoval Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 157 ods. 2, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

37. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým osvedčiť jeho správnosť, pričom odôvodnenie je zároveň prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd ich vec vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

38. Ustanovenie § 157 ods. 2 OSP sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 211 OSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (sp. zn. II. ÚS 78/05).

39. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

40. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch inšancií nie je nedostatočné, a teda nepreskúmateľné, resp. nie je arbitrárne a svojvoľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inšancie sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré súd proti žalovanému 1/ konanie zastavil (ktorý v priebehu súdneho konania stratil spôsobilosť byť účastníkom konania podľa ust. § 19 OSP a tento neodstrániteľný nedostatok podmienky konania mal za následok zastavenie konania podľa ust. § 104 ods. 1 OSP). Zrejmé sú aj podstatné dôvody, pre ktoré súd žalobu žalobcu 1/ proti žalovanému 3/ zamietol. Súd prvej inšancie konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v konaní tak na strane predávajúceho - úpadcu INSTA Investment, s. r. o., ako aj ustanoveného správcu konkurznej podstaty JUDr. Alexandra Farkašovského, keďže v konaní o určenie, že právny úkon úpadcu je voči konkurzným veriteľom odporovateľný, je pasívne vecne legitímovaný vždy len ten, kto získal z tohto právneho úkonu prospech. Tento prospech nezískal správca JUDr. Alexander Farkašovský (a ani úpadca), pričom podľa tvrdenia samotného žalobcu 1/ ho mal získať kupujúci predmetných nehnuteľností, a to spoločnosť AUP, s. r. o., Bratislava. Pokiaľ ide o žalobcu 2/, súd konštatoval, že tento nie je v konaní aktívne vecne legitímovaný, nakoľko stratil postavenie konkurzného veriteľa úpadcu po tom, čo po popretí uplatnenej pohľadávky žalobcu 2/ správcom konkurznej podstaty, žalobca 2/ síce podal žalobu o určenie pravosti popretej pohľadávky, avšak keďže nezaplatil súdny poplatok za žalobu, konanie bolo právoplatne zastavené. Právo domáhať sa určenia neúčinnosti právneho úkonu v konkurznom konaní podľa ust. § 15 ods. 1 ZKV má len konkurzný veriteľ, ktorým žalobca 2/ už nie je.

41. Z rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento vo svojom odôvodnení uviedol skutkový a právny stav, ako aj podstatné dôvody, na základe ktorých súd prvej inšancie zastavil konanie proti žalovanému 1/ a zamietol žalobu proti žalovanému 3/. Konštatoval, že súd prvej inšancie úplne a správne zistil skutkový stav veci, vykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inšancie, pričom sa zaoberal aj námietkami odvolateľov (námietka nedostatočného a zmätočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inšancie, námietka nevyrovnania sa s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v konaní, námietka odňatia práva na prístup k súdu a práva na spravodlivé súdne konanie vo vzťahu k žalobkyni 3/) a uviedol dôvody, pre ktoré odvolacie námietky nepovažoval za dôvodné, ako aj dôvody, pre ktoré považoval rozhodnutie súdu prvej inšancie za správne. Takýto postup odvolaciemu súdu umožňovalo ustanovenie § 219 OSP. Podľa odseku 1 vyššie citovaného ustanovenia platí, že odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inšancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku a umožňoval dovolateľom (žalobcom 1/ a 2/) zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inšancie a odvolacieho súdu. Skutočnosť, že dovolatelia sa nestotožňujú s rozhodnutím všeobecného súdu, vrátane právnych názorov v ňom obsiahnutých, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inšancie. Postupom odvolacieho súdu, ale ani súdu prvej inšancie dovolateľom nebola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.

42. Dovolací súd upriamuje pozornosť aj na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k výkladu ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP (jedná sa o zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR č. 2/2016 z 03. 12. 2015), z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Ide o výnimočný prípad, keď ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky

až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch inštancií obsahuje uvedenie relevantných dôvodov, pre ktoré bolo konanie proti žalovanému 1/ zastavené a žaloba proti žalovanému 3/ zamietnutá.

43. Pokiaľ dovolatelia namietali aj nesprávne právne posúdenie veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ OSP), dovolací súd k tomu uvádza, že prípadné nesprávne právne posúdenie veci predstavuje síce relevantný dovolací dôvod, avšak tento je možné úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní, pričom tento dovolací dôvod sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 OSP. Právnym posúdením veci súd neodníma účastníkovi konania možnosť konať a uplatňovať jeho procesné práva v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP (viď uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/112/2001, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003).

44. K dovolacej námietke, že odvolací súd odignoroval stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia NS ČR zo 17. 06. 1998, Cpjn 19/08, ako aj právny názor vyslovený v uznesení NS SR sp. zn. 4Obo 174/98 z 19. 11. 1998, dovolací súd uvádza, že dovolateľmi citovaná právna veta stanoviska, ako aj právny názor vyslovený v rozhodnutí NS SR, sú vytrhnuté z kontextu stanoviska a rozhodnutia, týkajú sa právneho posúdenia veci (nie odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom) a nemožno ich použiť v posudzovanom prípade, ktorého skutkové a právne okolnosti sú odlišné, ako v dovolateľmi uvádzaných prípadoch. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v prejednávanej veci súdy prvej a druhej inštancie posudzovali dôvodnosť žaloby o odporovateľnosť právnych úkonov v zmysle ust. § 15 a § 16 ZKV, a nie žalobu o určenie pravosti popretej pohľadávky. Bez právnej relevancie je tvrdenie dovolateľov, že po popretí pohľadávky zo strany nového správcu konkurznej podstaty JUDr. A. Farkašovského, mal tento podať incidenčnú, resp. určovaciu žalobu, pretože takéto tvrdenie z rozhodnutia NS SR vôbec nevyplýva. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie bol konštatovaný na strane žalobcu 2/ z toho dôvodu, že tento stratil postavenie konkurzného veriteľa úpadcu po tom, čo v spore o určenie pravosti popretej pohľadávky, nezaplatil súdny poplatok a z uvedeného dôvodu bolo toto konanie právoplatne zastavené.

45. K námietke dovolateľov, že im neboli doručované vyjadrenia ostatných účastníkov, ktoré mali obsahovať právnu argumentáciu a nemali tak možnosť sa k nim vyjadriť, v dôsledku čoho súdy zaťažili konanie vadou a došlo k porušeniu práva na spravodlivé konanie a k odňatiu možnosti dovolateľom riadne konať pred súdom, dovolací súd uvádza, že z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcom 1/ a 2/ súd prvej inštancie alebo odvolací súd nedoručil pred rozhodnutím nejaké vyjadrenie protistrán vo veci samej. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci na pojednávaní dňa 20. 08. 2013 (ako správne konštatujú dovolatelia), ktorého sa žalobcovia 1/ a 2/ nezúčastnili a zúčastnil sa ho len správca konkurznej podstaty úpadcu JUDr. Alexander Farkašovský. Žalobcovia 1/ a 2/ sa nezúčastnili žiadneho pojednávania, ktoré bolo vytýčené po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 564/2012-43 z 19. 03. 2013, v ktorom (okrem iného) Ústavný súd SR konštatoval, že základné právo žalobcov 1/ a 2/ na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote bolo postupom Krajského súdu v Košiciach porušené a Krajskému súdu v Košiciach zároveň uložil v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cbs/9/2003 konať vo veci bez zbytočných prietahov. Z odôvodnenia tohto nálezu (okrem iného) tiež vyplýva, že aj žalobcovia ako sťažovatelia svojim správaním - neúčastou na súdom nariadených pojednávaniach prispeli k predĺženiu trvania konania, ktoré začalo na základe žaloby podanej dňa 19. júla 2003. Žalobcovia 1/ a 2/ sa naďalej nezúčastnili na pojednávaniach vytýčených súdom prvej inštancie dňa 25. 06. 2013 a dňa 20. 08. 2013 z dôvodu zdravotných problémov žalobcu 2/, ktorý je konateľom žalobcu 1/, avšak súhlasili s nariadeným pojednávaním v ich neprítomnosti a žiadali, aby im súd zaslal zápisnicu o pojednávaní. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcom zo strany súdu prvej inštancie nebolo doručené nejaké vyjadrenie vo veci samej zo strany žalovaných. V spise sa nachádzajú len ospravedlnenia neúčasti na pojednávaniach sporových strán (vrátane ospravedlnenia JUDr. Alexandra Farkašovského z pojednávania vytýčeného na deň 25. 06. 2013), avšak takéto procesné podania nemá súd povinnosť doručovať navzájom protistránam, keďže sa nejedná o vyjadrenie vo veci.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali žalobcovia odvolanie, ktoré bolo doručené žalovanému správcovi konkurznej podstaty JUDr. A. Farkašovskému, ktorý k nemu zaslal vyjadrenie zo 16. 10. 2013 (založené je v spise na č. l. 814 - 815), ktoré bolo doručené žalobcom zo strany odvolacieho súdu (dôkazom sú doručky založené v spise na č. l. 827). Námitka dovolateľov, že im neboli doručované vyjadrenia protistrán vo veci samej je preto nedôvodná a nezakladajúca vadu konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, t. j. odňatie možnosti dovolateľom konať pred súdom a rovnako nepredstavuje ani porušenie práva dovolateľov na spravodlivý proces.

46. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v preskúmvanej veci nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, pretože postupom odvolacieho súdu, ale ani súdu prvej inštancie nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného ustanovenia.

47. Keďže prípustnosť dovolania žalobcov 1/ a 2/ nemožno vyvodit' z ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a ani z ust. § 238 OSP (v znení účinnom ku dňu podania dovolania), Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa dovolací súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

48. Dovolací súd v dovolacom konaní úspešnému žalovanému 3/ náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom 1/ a 2/ nepriznal, keďže žalovaný 3/ si náhradu trov dovolacieho konania neuplatnil a ani mu v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli.

49. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.